

NS uudistebülletään

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1133

01.12.2024 (135)

Valge rassi laulmata kangelased

6. osa

Walt Disney

Te ei tahaks, et teie elulugu kirjutaks Mare Eliot. Välja arvatud juhul, kui te juhtute olema marksistlik juut või juute armastav rassireetur. Arusaadavalt ei saa ükski endast lugupidav valge mees loota õiglast kohtlemist selle hakkaja biograafi käest. Aga seni, kuni te veel elate, poleks teil härra Elioti taolistel inimestel midagi karta. Sest ta on üks sellest uuest "poliitiliselt korrektsest" rüütlistest, kes toituvad surnud meeste mainest. Odav ja lihtne viis raamatu jaoks vastuolusid tekitada (vastuolud = müük) on laimata mõnda mugavalt surnud isiksust, kelle mälestust üldiselt ikka veel austatakse. Ja kui kõnealune ohver ei olnud juutide sõber, siis on iga kirjandusšaakali võimalused saada hiilgavaid arvustusi sellistes heebrea suuorganites nagu "New York Times" praktiliselt tagatud. Selliste nekrofiilsete kirjatööliste argpükslikkust

Walt Disney

rõhutat asjaolu, et isikud, kellest nad kirjutavad, ei saa end kaitsta, sest nad on kõik surnud.

Pärast seda, kui nad on purustanud selliste valgete kangelaste nagu Henry Ford, H. L. Mencken ja Charles Lindbergh kuulsust, lähevad need räpased häkkerid edasi oma ahnuse järgmise objekti juurde, seekord kellegi muu kui Walt Disney juurde. Kui keegi ei vajanudki tutvustamist, siis oli see mees onu Walt, üks 20. sajandi kõige enam armastatud tegelasi. Seda seni, kuni Mare Eliot otsustas teenida autoritasusid, kasutades sionistlike võimude poolehoidu ja rüvetades ohtralt tõelise aaria geeniusse nime. Seega ei tohiks olla üllatav, et Elioti teine raamat "Down Thunder Road" on Bruce Springsteeni ülistamine. Autor on seega üks neist valge kultuuri pöördunud vaenlastest, kes müüs omaenda rassi maha, paisutades üles ühe drastiliselt ülehinnatud koššer-rock'n'rolleri hype'i, samal ajal mustades ja püüdes tõrjuda ehtsaid valgeid kangelasi, nagu "Fantasia" looja, rasvase, kräunuva juudi sidusate moonutuste eest. Iroonilisel kombel on just need asjad, mida Eliot peab kõige kohutavamaks, just need sündmused Disney elus, mida iga mõistlik lugeja aplodeerib. Eriti natsionaalsotsialistide jaoks tõuseb "Hollywoodi pime prints", nagu teda biograafia alapealkirjas nii halvustatakse, nende hinnangus kõrgemale kui kunagi varem.

Juudi lõksu Disney jaoks

Vaatamata oma varjatud vaenulikkusele (kadedusele?) oma subjekti suhtes, paljastab autor esmakordselt trükis Walt Disney rahvussotsialistliku tausta üllatava ulatuse ja tema üldiselt tundmatu, eluaegse võitluse oma stuudio ja riigi ülevõtmise vastu juutide poolt. Eliot jutustab, kuidas Disney alustas 1920. aastate alguses noore, tundmatu illustraatorina, kui ta lahkus oma Kansase kodust, et proovida suurt karjääri Hollywoodis. Wait'i esimene tegelaskuju Alice (Lewis Carrollilt) tutvustas tema uuenduslikke filmitehnikaid, mis kombineerisid nii animatsioonifiguuri kui ka elavaid näitlejaid. Kuid tal oli vaja levitajat, et tema Alice'ile edu tagada. Toona, nagu ka praegu, oli filmi levitamine juutide isiklik pärusmaa, kes justkui instinktiivselt tajusid juba filmi algusaegadest alates selle enneolematut jõudu jõuda ja kujundada mittejuudi masside meelt. Sellest tulenevalt oli Milton Feld Disney esimene agent, kes pani ta tee sellese Talmudi rotipesasse, New Yorki. Seal sattus ta Margaret Winkleri haardesse. Ta korraldas tema Alice-sarja esimese levitamise, mille eest ta sai 1500 dollarit filmi kohta, mis vaevalt oli piisav, et õigustada tootmiskulusid, kuid see oli alandav algus, mille eest naiivne Kesk-Lääne kunstnik oli siiralt tänulik.

Mõni kuu hiljem teatas Winkler talle siiski, et ta vähendab tema makseid peaaegu poole võrra, sest tema seriaal ei olnud hästi vastu võetud ja kaotas kassas raha. Eliot kirjutab: "Disney oli palju vähem mures kärpimise pärast kui selle pärast, miks tema filmid ei olnud edukamad. Ta ei saanud teada, et Winkleri otsus ei olnud kuidagi seotud tema filmide kvaliteediga. Disney filmid olid tegelikult olnud Winkleri talli edukamate hulgas ja olid hakanud looma kindlat poolehoidjat idarannikul. Kuid kuna Winkler oli hiljuti abiellunud Charles B. Mintziga, endise Warner Bros. broneeringuagendiga, andis Winkler oma ettevõtte täieliku kontrolli talle üle. Mintz vähendas kohe kõiki makseid ettevõtte tarnijatele, sõltumata sellest, kui palju nende filmid teenisid." Nüüd oli Walt Disney lõksutamine käimas.

Mintz ilmus ühel päeval ootamatult Hyperioni stuudiosse ja valetas Watile ja tema vennale Roy'le, et Alice'i seeria tühistatakse huvi puudumise tõttu. Walt "lukustas end oma kontorisse ja jäi sinna järgmiseks päevaks ja ööks, keeldudes kellegagi rääkimast ja süüdistades end ettevõtte ebaõnnestumises. Ta ei teadnud, et Mintz oli regulaarselt New Yorgi ja Hollywoodi vahel pendeldanud, et pidada Universal Pictures'i asutaja Carl Laemmle'iga läbirääkimisi Cartoon Jänese kohta, mis pidi konkureerima väga eduka Felix the Cat'i sarjaga. Kui see tehing oli lõpule viidud, mõtles Mintz välja viisi, kuidas Disney'd mitte ainult ei loonud uut tegelaskuju, vaid kui kõik läks plaanipäraselt, siis "mölakad" (või "goyim"?, AVS), nagu Mintz Disney'de selja taga nimetas, palusid teda lõpuks, et ta võtaks nende stuudio üle, et tehing kinnistada. Pärast paari päeva möödumist külastas Mintz taas Hyperioni, seekord "heade uudistega". Ta võinuks nende tehingu päästa, ütles ta vendadele, kui nad suudaksid välja pakkuda originaalse multifilmi tegelase, näiteks midagi jänese taolist."

Disney "Jänese lõksus" (Rabbit in the Trap)

Täielikult petetud oma juutidest levitajate arvatavast sümpaatsest abist, ületöötas Walt ennast, et lõpuks "Oswaldi õnneliku jänese" tootmine lõpetada. Kelle jaoks Oswald pidi olema õnnelik, selgub õigeaegselt. Mintz kui müüdud vahendaja sai kahekordse levitustasu, allkirjastades "inkier" ka oma mitteosaleva naise näilise agentuuri jaoks, "luues sellega kaks ettevõtte peatust Walti ja Laemmle'i vahel". Oswald oli kohene ja suur edu, teenides "märkimisväärset kasumit" juudi agendile ja juudi multifilmile. Ta hakkas mässama alles siis, kui ta juhuslikult avastas, et Mintz ja Laemmle teenisid salaja lisamiljonid, turustades Oswaldi mänguasju, komme, riideid ja muid lastekaupu, ja seda kõike ilma tema teadmata, nõusolekuta või osaluseta. Mintz teeskles kaastunnet ja rääkis teda maha igasugusest tegevusest, mis võinuks võõrandada Mr. Bigi, Carl Laemmle'i.

1928. aasta veebruaris, kui Oswald ja õnnelik jännes oli kogu Ameerika ekraanidel kõige populaarsem multifilm, läks Disney koos abikaasa Lillianiga New Yorki, et uuendada oma lepingut Mintziga, kes "tutvustas Waltit suure rõõmuga erinevatele produtsentidele ja režissööridele, kes nüüd käisid Hollywoodi kuuma noore animatsiooniimehega kohtumas". Samal päeval istus Mintz Waltiga oma rõvedas Fifth Avenue kontoris maha. "Siis, aega raiskamata, edastas Mintz vaikselt, intensiivsel viisil, mis erines sellest, mida ta oli näidanud lõunasöögil, selle, mida ta ütles, et see oleks tema ainus pakkumine. Koheselt jõustub Disney ettemaksu kärpimine multifilmi kohta 2250 dollarilt tagasi 1800 dollarile. Kui see ei ole vastuvõetav, siis ainus alternatiiv oleks Snappy (Mintzi agentuur), mis võtaks üle kogu edasise Oswaldi multifilmide tootmise. Ja Mintz hoiatas Waltit, et ta kasutaks selleks Disney enda töötajaid! (Elioti kursiivis)" Tüüpiliselt jiddilised konspiratiivsed püüdlused olid kauges Hollywoodis juba käimas samal hetkel, kui Mintz lõuna ajal Waltile võideldes, kui enamik Disney anima-taridest samal ajal "esitas oma lahkumisavalduse, et võtta vastu ametikohad Snappy juures". Kasutades ära Disney ahastust tema ootamatu ultimaatumi pärast, teeskles Mintz järeleandmist ja pakkus siis, et lubab Waltil Oswaldi õigused endale jätta, kui Snappy saab ainult 50% Disney stuudiote õigused. See oli igavene lugu kuradist, kes vehkleb inimhinge omastamiseks.

Roy nõuandel loobus Walt oma loominguga Oswaldi Õnneliku Jänese õigustest, kaotades seeläbi kogu oma sissetuleku, kuid ta säilitas oma drastiliselt vähenenud stuudio omandiõiguse. Praktiliselt kõik tulevikulootused kadusid koos varastatud varandusega, Walt ja Lillian asusid kurvalt pika kodutee peale. Kuid just sellel masendaval reisil sündis Walt Disney viljakas mõistus, mis vastab suurtele takistustele, ja sünnitas Miki Hiire. Ülejäänud on ajalugu. Täiesti varju jäi tema uue tegelaskuju, Oswaldi Õnneliku Jänese saatus, kes algselt Disney juhendamisel nii populaarseks osutus. Ilma oma loojata lõppes Oswaldi õnn aga kiiresti ja ta hääbus juba pärast paari rulli unustusse. Juutide püüded Oswaldi kaudu igavest kasumit teenida ja nende katse Disney stuudioid haarata jäid tulemusteta, samal ajal kui Walt Disney Productions saavutas 1930. aastatel enneolematu maailmakuulsuse.

Disney "Ameerika natside peol"

Walt, kelle silmad olid alati suunatud tema kunstile, ei märganud Feldi, Winkleri, Mintzi ja Laemmle'i ühendavat juudi ühisnimetajat ning seadis end seega järjekordsesse elu ja surma konflikti juutidega, kui ta naiivselt lubas juutidel oma kiiresti laieneva organisatsiooniga liituda. Kindlasti uskusid vähesed, et ta suudab

pärast Mintzi vandenõu tagasitulekut veel eksistentsi eest võidelda. Kuid tema ootamatu edu pärast Miki Hiirega hakkasid juudid teda taas oma eesmärkide saavutamise vahendina silmitsema. Nende Mintzi-järgsete animaatorite hulgas, kes liitusid Disney stuudiotege, oli ka Arthur Babbitt. Waltile teadmata oli Babbitt lisaks sellele, et ta oli juut, ka FBI poolt kommunistide sümpaatiatseerija. Ta hakkas salaja panema aluse streigile, mis tooks Disney töötajad avalikult marksistliku joonistajate gildi koosseisu. See, et need samad töötajad olid kõige paremini tasustatud animaatorid, kelle töötingimused olid eeskujulikud, ei olnud Babbitti nõudmistega kuidagi seotud, sest tema ainus eesmärk oli muuta Disney Productions järjekordseks punase propagandaveskiks. Pärast seda, kui Eliot on ülistanud (ja tahtmatult paljastanud) kommunistliku partei U.S.A. poolt loodud ja manipuleeritud Screen Writers' Guildi, kurtis Eliot, et kommunistid "mängisid Hollywoodi kodanike politiseerimisel jätkuvalt olulist rolli" kuni 1940. aastateni.

Kui Disney oli varem seisnud silmitsi väljasuremisega kapitalistlike juutide poolt, siis nüüd seisis talle vastu kommunistlikud juudid, kes kavatsesid tema stuudio üle võtta. Meetodid olid erinevad, kuid vaenlane oli sama. Lõpuks tunnistas ta ohu olemust ja hakkas vastuseid otsima. Elioti sõnul: "Ajäl, mil Disney aitas organiseerida sõltumatuid filmitegijaid tööstuse peavoolu vastu, saatis ta ka Lessingi (Gunther Lessing, Disney advokaat ja lähedane sõber) Ameerika natside partei (sic) koosolekutele ja kogunemistele." Ameerika natside partei asutati 1958. aastal, umbes 20 aastat pärast Elioti kirjeldatud sündmusi. Kogunemisi, millel Walt Disney osales, viisid läbi William Dudley Pelley "Silver Shirts", varajane natsionaalsotsialistlik organisatsioon, mitte erakond, millel oli mingi poliitiline agenda, välja arvatud USA neutraalsuse säilitamine.

Babbitt, streigi õhutaja, järgnes Disney'le hõbedase särgi koosolekutele ja luuras tema järele: "Vahetult enne meie sõjategevusse astumist oli natside partei väike, kuid ägedalt lojaalne, vist legaalne, järgijaskond. "Mein Kampf" koopia võis osta Hollywoodi igast ajalehekioskist. Keegi ei palunud mul minna ühelegi koosolekule, aga ma läksin uudishimust. Need olid avatud koosolekud, igaüks võis osaleda, ja ma tahtsin ise näha, mis toimub. Rohkem kui ühel korral nägin seal Walt Disney'd ja Gunther Lessingit, koos paljude teiste silmapaistvate natsistlike (sic) Hollywoodi isiksustega. Disney käis kogu aeg koosolekutel. Mind kutsuti mitme tuntud näitleja ja muusiku koju, kes kõik töötasid aktiivselt Ameerika natside partei heaks. Rääkisin sellest oma sõbrannale, kes oli sel ajal ajakirja "Coronet" toimetaja, kes julgustas mind üles kirjutama üles, mida ma täheldasin. Tal olid sidemed FBI-ga ja ta esitas minu aruanded." See, et marksistlik Babbitt ei kartnud teha koostööd arkkonservatiivse FBI-ga, kui tegemist oli natside vastu võitlemisega, ei tohiks olla üllatuseks kellelegi, kes teab, et kahepalgelisus on juudi

mentaliteedi teine loomus. Mitte ilma põhjusest ei nimetanud Disney teda "pea kanalisatsioonirootiks".

Miki Hiir või Laisk Rott?

Kuid just natsionaalsotsialistide kõnelejad kuulates tegi Wait oma tõelise poliitilise ärkamise läbi. Esimest korda sai ta teada fakte Hollywoodi juudistamise kohta ja hakkas mõistma omaenda dilemma põhjusi Mintziga jt, millele järgnesid tema praegused hädad a la Babbitt. Iroonilisel kombel ei ole Ameerika filmitööstuse juudi ülevõtmine kuskil nii tabavalt esitatud kui Mare Elioti enda Disney-vastases elulooraamatus. Ta juhib tähelepanu sellele, et kinofilm algas sajandi alguse paiku kui täielikult paganlik ettevõtte, mida juhtis selle leiutaja Thomas Alva Edison. Ta ja tema ülejäänud aaria filmitegijad olid teravalt teadlikud oma avalikust vastutusest, eriti laste suhtes, esitada eetilisi, kvaliteetseid filme, mis olid moraalselt usaldusväärsed ja kunstiliselt ülesehituslikud.

Juudi instinkt nuusutas aga peagi selle uue meediumi rahalisi võimalusi, apelleerides masside algelistele kalduvustele: "Edisonit häiris väga uue sajandi esimese uuduse, tänavakomöödia nikkelerdeonide, meelelahutussalongide, mis esmakordselt ilmusid New Yorgi Lower East Side'ile, äkiline, laiaulatuslik populaarsus. Ta leidis, et need odavdasid filmikunsti, pakkudes "peep-show'd" ja muid räigemaid meelelahutusi, mis olid mõeldud tööliste lihaliste naudingute rahuldamiseks. 19 10. aastal moodustas Edison esimese filmiliidu, mida hakati nimetama "Trust". Selle eesmärk oli kaitsta avalikkust (ja tema enda finantshuve) ebamoraalse rämpsuse eest, mida toodavad tema sõnul "juudi kasumimehed", kes mitte ainult ei juhtinud nikkelerdeoneid, vaid valmistasid ka ise filme, mida neile näidata. Vastuseks moodustas sõltumatu, peamiselt juudi filmitegijate rühm, mida juhtis Carl Laemmle, omaenda levitamisorganisatsiooni ehk börsi, nagu nad seda nimetasid. Nad organiseerisid tõhusa, ehkki illegaalse põrandaaluse, et importida välismaist toorfilmimaterjali ja -varustust, mis võimaldas neil jätkata filmide tegemist."

Edison ei olnud siiski mingi ületsiviliseeritud nõrk, nagu tänased korporatiivsed nõrgad. Ta organiseeris oma tormijõud. Nagu Eliot õigesti teatab: "Nad purustasid niktoriinide mängusaalid ja süütasid kvartalite kaupa tulekahjusid naabruskondades, kus need asusid." See oli ainus argument, millest juudid aru said, ja see töötas. New York oli jälle puhas. Kuid juudid ei hiilga mitte milleski, kui mitte ellujäämises, ja Laemmle'i rahvas, "et panna enda ja Edisoni vahele nii palju distantssi kui võimalik", rändas Californiasse. "Seal leidsid nad odava kinnisvara,

täiusliku kliima ja 3000 miili pikkuse puhvertsooni loomuliku kaitse. California andis neile teise võimaluse oma filmide tegemiseks.

"Erinevalt oma varajastest idaranniku kolleegidest olid Hollywoodi stuudiote juhid vähem huvitatud kunstilistest eksperimentidest kui kasumist. Nad panid ekraanile seda, mis müüs kõige rohkem. Avalikkus oli valmis maksma seksi ja vägivallaga täidetud filmide eest ning Hollywood oli rohkem kui rahul, et neid teha. Hollywoodi mogulitel polnud aga aimu, mida tähendab "sotsiaalselt vastuvõetav" film. Nad ei teadnud, kas nende filmid olid moraalitud või ebamoraalne, ja neid ei võinud see vähem huvitada. Nende jaoks olid filmid rangelt kasumi teenimise vahendid, mitte väljendusvahendid. Mida rohkem raha film teenis, seda parem oli see. Kui filmitööstust rünnati moraalselt korrumpeerumise pärast, ei uskunud ükski Hollywoodi omanik, et probleemil on midagi pistmist moraaliga.

"Mis muidugi oligi just see probleem. Nende seas, kes õigesti tajusid, et Hollywoodis domineerivad juudid, olid paljudele valitsuses ja erasektoris tegutsevatele inimestele midagi muud kui paganad, kes ei suutnud mõista, rääkimata kristliku moraali olemuse projitseerimisest. Nad uskusid, et Hollywoodi juudi ärimehed olid raha teenimise nimel rikkunud kunstivormi ja sellega aidanud kaasa Ameerika üha laienevale moraalse korruptsiooni levikule. Nad olid Henry Fordi sõnade kohaselt täiuslik näide Ameerika kasvavast probleemist, tema sajandi tumedast sissevoolust "rahvusvaheline juut"."

Ford ei olnud ka ainus kuulus aaria ameeriklane, kes oli heebrea Hollywoodi vastu. William Randolph Hearst, kes "ei olnud ei juutide ega filmitööstuse sõber", avaldas rea juhtkirju, milles dokumenteeris filmide degeneratsiooni ja marksismi. "Hearsti kampaania sai palju toetust kongressis, kus filmimoraali mõiste oli aastate jooksul laienenud ja hõlmas lisaks seksuaalsele provokatsioonile ka poliitilist õhnestamist. 1929. aasta märtsis võttis USA senaator Smith Brookhart kokku selle, mida ta pidas halvenevaks olukorraks Hollywoodis, kui mitte midagi muud kui võitlust seksuaalse ja sotsiaalse moraali arvelt konkureerivate stuudiote vahel, mida juhtisid "juudikimbud"."

Miki Hiir ja haakrist

Nii sai Walt Disney teada, et Hollywoodis on juutide võim, ja ta lubas, et tema stuudio jääb igavesti juudivabaks. Lisaks muretsemisele oma kunsti pärast tahtis ta võidelda sama ohu vastu, mis ähvardas tema riiki ja tsivilisatsiooni. Olles teadlik, et liikmelisus avalikult natsionaalsotsialistlikus rühmituses oleks vaid lisanud õli

tema vaenlaste poolt tema jaoks ettevalmistatud tulekahjule, pühendus Disney hoopis "auväärsemale" liikumisele "America First", mis oli riigi konservatiivsete, parempoolsete ja isegi fašistlike ja natsionaalsotsialistlike rühmituste, sealhulgas Silver Shirts, katusorganisatsioon, mis oli rahva vastuseis sõjahüsteeriale, mida tekitati riigi pealinnast Washingtonist kuni filmipealinna Hollywoodini. Waltist sai tõepoolest otsekohene aktivist, kes jagas isegi Charles Lindberghiga sama kõnede poodiumit "America First" massiüritustel ja raadiokõnedel üle kogu riigi,

Alati vaimukas, ei suutnud ta vastu panna, et oma illustratsioonidesse salaja krüptilisi toetusi põhjusele lisada. Paratamatult said nii sõbrad kui ka vaenlased sellest aru: "Oli neid, kes hakkasid Disnevi töödes nägema "salajasi signaale", sealhulgas ühel juhul 19. juuni 1940. aasta "Miki Hiire" joonistustripi viimasel paneelil olev haakrist. Stripi ümber tekkinud ärevus jõudis lõpuks J. Edgar Hooveri lauale pärast seda, kui üks Disney "fännidest" kirjutas büroo juhile, viidates 19. juuni numbrile. "Fänn" teatas, et "Walt Disney Miki Hiire viimases osas on väga selgelt näha kahe ristatud noodi kujulist haakristi.". Tõepoolest, kõnealune konksu rist ei tundu olevat juhuslik, sest see on paigutatud sõnade "vana lehmamees" kohale. Disney, kes oli innukas ratsasportlane, nimetas end oma kaaslaste seas sageli "vanaks lehmameheks". Karikatuur oli ilmselt mõeldud sisevigastuseks, ainukeseks avalikuks kohaks, kus Walt tundis, et ta võib end, kui salakavalalt tahes, rahvussotsialismiga samastada.

Vahepeal kahjustas Babbitti streik tema stuudiot, sest see võttis ära võtmeanimaatorid. Juudi-kommunistlikud streikijad töötasid käsikäes juudikapitalistlike filmimogulitega, kes püüdsid ikka veel ühel või teisel viisil kontrollida Disney'd, nagu Frank Tashlin, Harry Coni firma "Screen Gems" juht: "Tashliniga sõlmis esimesena lepingu David Swift, üks Disney noorimaid ja lootustandvamaid animaatoreid. Kui Walt sai teada Swifti plaanidest lahkuda, ütles kunstnik enda sõnul: "Ta kutsus mind lõpuks kohale ja ütles võltsitud juudi aktsenti kasutades: "Okei, Davy poiss, mine nende juutide juurde tööle. Sinna sa kuuludki, nende juutide juurde.""

Top Juudi arestib Disney stuudio

Disney püüdlused takistada oma riigi sattumist juudi kasumi vabastamiseks peetavasse sõda lõppesid ootamatult kohe pärast Pearl Harbori sündmust. Tema stuudio konfiskeeriti USA armee jõudude poolt ja ta oli sunnitud lihvima propagandistlikke lühikesi teemasid, mida ei keegi muu kui rahandusminister Henry Morgenthau, verestatud "Morgenthau plaani" autor, et likvideerida Saksa

rahvas nende andestamatu patu - antisemitismi - eest. "Ta kurtis kibedalt Royle ja Lessingile selle üle, kuidas stuudio oli nüüd sunnitud aktsepteerima "seda juuti", nagu Walt sekretärile viitas, mitte lihtsalt nõunikuna, vaid täieõigusliku partnerina, kes tahtis kõike juhtida. Walti jaoks toimis stuudio nüüd Morgenthau sõnumi vahendusel, mida edastasid Disney käskjalad - poliitilised propagandafilmid, mis kasutasid ära selle Ameerika hiire, Mickey, tema kallima, Minnie, sõber Donaldi, kaaslane Goofy ja koera Pluto populaarsust. Ühel hetkel olevat Disney oma armastatud tegelasi nimetanud vangideks, kes on sunnitud Stromboli-taolise Morgenthau jaoks esinema nagu nii paljud väikesed pinocchiad."

Kuid Disney stuudiote juudi okupatsioon oli lühiajaline ja sõjavägi lahkus 1943. aastal. Pärast seda jätkas Walt võitlust, olgugi et asjatult, marksismi tõusva tõusu vastu, andes peamiselt tunnistusi erinevate valitsuse uurimiste ees, mis käsitlesid kommunistide sissetungi kunsti- ja meelelahutusmeediasse. Kuid juudid ei suutnud enam kunagi Disney Productions'is kanda kinnitada, vähemalt niikaua kui ta elas, ning tema nime peeti kogu maailmas jätkuvalt popkultuurilise tiptaseme sünonüümiks.

Disneyland on rottide poolt üle käidud

Pärast tema surma 65-aastaselt 1966. aastal läks stuudio üle tema pärijatele. Nende tüli ja ebakompetentsus viisid Disney toote ja ettevõtte kiire languseni, tekitades ohtliku kriisi nende kunstilisele ja rahalisele pärandile, avades samal ajal uusi võimalusi vanale vaenlasele: "Saul Steinberg, lühike, ümar mees, kellel olid silmade asemel kuuliaugud ja mustad juuksed, mida üks kaaslane kirjeldas kui mitte päris nii tumedat kui tema süda, oli jõudnud järeldusele, et oma praeguses nõrgestatud seisundis oli Walt Disney Productions ideaalselt valmis ettevõtte ülevõtmiseks. Steinbergi oli köitnud Disney aktsiate väärtuse pidev langus. 1984. aasta alguses kaubeldi Disney aktsia hinnaga 45 dollarit, mis oli langenud eelmise aasta kõrgeimast 84 dollarist. Steinberg tahtis raskustes oleva stuudio omandada, et müüa selle üksikud varad - filmikogu, Burbanki stuudio, lõbustuspargid -, mille eest ta arvas, et see tooks talle 100 dollarit aktsia kohta, mis oleks tohutu, rohkem kui kahekordne kasum tema investeeringu eest."

Kuid Steinberg oli vaid esimene šaakal, keda Disney Productionsi languses isiklike võimaluste karjalõhn meelitas ligi: "Disney arengud äratasid nüüd Wall Streeti uue põlvkonna arbitraažikorraldajate tähelepanu - investorite tähelepanu suurtele plokkidele, mille aktsiaid hakatakse rüüstama ja mille aktsiad seetõttu järsult ja järsult tõusevad. Üleöö astus mängu üks selline vahekohtunik, Ivan Boesky. Tema

eesmärk ei olnud mitte stuudio ülevõtmine, vaid lihtsalt aktsiate väärtuse eeldatava tõusu ärakasutamine, mis loomulikult järgneb ootamatutele suurtele ostudele - Steinbergi, Roy E. Disney või tema enda ostudele. Boesky sai seega Walt Disney stuudio neljandaks suurimaks aktsionäriks."

Lõpuks polnud vahet, kumb neist kurnajatest lõpuks võimu üle võttis. Võitjaks osutus Michael Eisner, kes vastutab selliste "eeposte" levitamise eest nagu natsivastane "Kadunud argi rüüstajad", rassisegane "Üks ohvitser ja härrasmees" ja räigelt bolševistlik "Punased". Nende rahaliselt edukate, kuid kunstiliselt ja moraalselt küsitavate filmide põhjal lubas Disney juhatus, demoraliseerituna pärast Saul Steinbergile tehtud 325 miljoni dollari suurust "rohelist väljamakset", Eisneril saada stuudio juhiks. Ta avas Disney ukse laialt oma väljavalitutele, nagu Jeffrey Katzenberg ja Richard Frank, mõlemad Paramount'i juhid, kes päätsid stuudio rahalisest hävingust massiliste koondamiste ja Walt'i kehtestatud kõrge tootmisväärtuste standardi drastilise kärpimisega.

Disney Productions tõusis küll majanduslikult, kuid kunstiliselt ei taastunud ta kunagi. "Juubelihüüete sekka olid aga mattunud paljude Disney veteranide rahulolematud hääled. Eriti vanaliini animaatoreid häiris stuudio peaaegu täielikult arvutipõhine animatsioonistiil. Kuigi Walt ise armastas tehnilisi uuendusi, oli paljude Disney-veteranide seas tunne, et stuudio oli hüljanud oma loomingulise pärandi, käsitsi joonistatud animatsiooni kunsti loo jutustamise teenistuses. Nad kurtsid, et uued filmid näisid olevat vaid palju paremate originaalfilmide õhukesed ümbertöötused. Üks kauaaegne Disney animaator väitis, et "Honey, I shrunk the kids" oma suurema ja väiksema motiiviga ei olnud tegelikult midagi muud kui "Alice Imedemaal" uusversioon. Üks veteran-jutuvestja soovitas, et Roger Rabbiti tegelaskuju nägi välja nagu Walt'i originaal Oswald.

Muidugi, tegelik põhjus depersonaliseerimise ja tänase ümberpakendatud Disney-toote üldsõnalise kvaliteedi taga ei olnud mitte mingi uus arvutitehnika, vaid võib olla seotud näotute ärimestega, kes nüüd kontrollivad tohutut Disney impeeriumi, mille loomiseks ja ülesehitamiseks ei olnud neil kunagi piisavalt loominguline. Isegi äratuntav Eisner on kadunud: "Võib-olla kartes president Bill Clintoni lubadust karmistada kapitalikasumi maksu, (ta) lunastas enamiku oma aktsiaoptsioonidest ja võttis koju tšeki 192 miljoni dollari väärtuses.

"Ühes Burbanki kõrtsis istus Disney ühe algse filmitegija meeskonna poeg, kes õrnalt õrnalt viskit ja soodat joodes, Uudis Eisneri aktsiatehingust pani teda naerma. Ta raputas pead, võttis lonksu ja nõjatus tagasi. "Mis te arvate, mida vana Walt arvab sellest, et juut teenib oma stuudiost nii palju raha?" "Mis te arvate, mida

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN
ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION
Number 128 September 1979 26. April 2017 22.04

Der Kampf geht weiter !

Reichstag today such the capital of the Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung stärker als je zuvor in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!
Idiotie von Moskau, Völkerring, Völkerring und Völkerring haben nicht ausgereicht, das Kommando der gesamten Welt werden heißt globalen Führer Adolf Hitler zu ernennen.

Alle Nationalsozialisten sind einseitig auf die Völkerring und Völkerringen setzen. Sie haben an Schulen an Kampf um die Erfahrung unsere Völkerring.
Die Bewegung ist eine starke geworden, aber die Größe des Völkerringen Völkerring ist heute auch viel größer als in der Vergangenheit.
Der Völkerringen Gegen ist eben dabei, das Völkerringen - gegen alle Völkerringen (Völkerringen, Völkerringen und Völkerringen) zu kämpfen.
OK "legal" oder "illegal", es ist Völkerringen oder ein Völkerringen, es ist Propaganda material, überall oder auf einem Völkerringen ist eine Art. Jeder Nationalsozialist hat seine Pflicht!
Hilf Hitler!
Gottfried Lenz

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NS uudistebulletään
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (133)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Eesti keel
Prickõjais zigojums
Intervija ar Molliju
Treia daja

NSD: Põhides par intervija. Turpina laia stendit. Uu-areu ir mair!
Jutitavas brevis un puvienojiet sapnējām dāmas nočļūpama vārdus.

Molliju Pabūds, draugs? Bija jautri jauts anojit ko intervija. Lūdzis, atstāst man tīmekļa adresi, kad tā būs publicēta, un es puvienojis jauts tīmekļa vārdus saiti ar intervija. Lūdzis man tīkai teikt mairu baidēs vienā pusēde neratracieties. Dabreiz mairu eņģis ir vingli apstāt. Bet neratraciet tiebār! Ar jauts pabūds mairu akais puvien ar katru dāma. Pabūds mairu cīpāls puvienis, jo katru vārds ir bā bāda. Tūmāis un zobens ikreizis vāgs mairu. Mairu mairu dāma ir kļūvis par puvienis, un šis puvienis puvienis bā vāgs gals. Katra puvienis, puvienis un jauts lēta, ko dāma

the NEW ORDER
Number 174 (133) Founded 1979 April 26, 2017 (133)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the greatest National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.
Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.
All National Socialists and other racially-aware countrymen and racial kinmen fight side by side for the preservation of our White folk.
The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.
The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are now White: immigration, culture distortion, and race-mixing.
Whether "legal" or "illegal", whether in election halls or street battle, whether armed with propaganda material or as a battlefield of a different kind, every National Socialist must do his duty!
Hilf Hitler!
Gottfried Lenz

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NSDAP/AO on maailma suurim Natsionaalsotsialistliku propaganda tarnija!

Trükitud ja võrgus ilmuvad perioodilised väljaanded paljudes keeltes

Sajad raamatud paljudes keeltes

Sajad veebisaidid paljudes keeltes

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

SS Defender
against Bolshevism
by Reichsführer SS Heinrich Himmler

Translated from the SS Original

Julius Streicher: Der Stürmer Picture Book
The Poisonous Mushroom

Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

Reichlich Hoffmann
Hitler in Italy

English / German Deutsch / English

SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family

Theodor Fritsch
The Sins of High Finance

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im Bild

English - German / Deutsch - English

NSDAP/AO

Fight Back!

nsdapao.org

Contact us to find out how YOU can help!

vana Walt arvab sellest, et juut teenib oma stuudiost nii palju raha?

Nii lõpeb maailma suurima animaatori uusim elulugu. Selle kaanekujunduses on tema foto, mis heidab pahaendelise profiili varju, mis ilmselt peaks kuuluma Walt Disneyle. Kuid see mardikaline, ahne ja konksunäoga pilt ei meenuta kuidagi "Lumivalgekese" ja "20 000 liigat mere all" aaria loojat.